

Openbare raadpleging over de gids van de ECB inzake de materialiteitsbeoordeling van wijzigingen in modellen voor tegenpartijkredietrisico's (EGMA)

Veelgestelde vragen

1 Waartoe dient deze gids?

De gids behandelt de materialiteitsbeoordeling van wijzigingen in de interne modellen die banken gebruiken om bepaalde kapitaalvereisten te berekenen. De diverse interne modellen worden gebruikt bij het vaststellen van de kapitaalvereisten die gelden wanneer banken bepaalde transacties met klanten aangaan. De kapitaalvereisten fungeren als buffer voor het geval de bank onverwacht geconfronteerd wordt met verliezen op die transacties. De banken kunnen met behulp van interne modellen berekenen welke risico's ze lopen bij zulke transacties en dat risico bepaalt vervolgens aan welke kapitaalvereisten ze moeten voldoen.

De gids beoogt voor alle partijen duidelijkheid te scheppen over de materialiteit van de uitbreidingen en wijzigingen van de interne modellen die door belangrijke instellingen binnen het SSM worden gehanteerd bij het bepalen van tegenpartijkredietrisico's (*counterparty credit risk*, CCR) en het risico van aanpassingen van de kredietwaardering (*credit valuation adjustment*, CVA). Elke wijziging of uitbreiding die van wezenlijk belang wordt geacht, moet door de toezichthouder worden goedgekeurd. Een wijziging of uitbreiding wordt van wezenlijk belang geacht als wordt voldaan aan bepaalde kwalitatieve en kwantitatieve vereisten die in de gids worden beschreven.

2 Waarom komt de ECB met deze gids? En waarom richt de gids zich op het CCR?

De Europese Commissie heeft technische reguleringsnormen vastgesteld met criteria voor de materialiteitsbeoordeling van uitbreidingen en wijzigingen van de interne modellen die banken hanteren voor het bepalen van operationele, krediet- en marktrisico's. Zulke criteria waren niet voorzien voor IMM-¹ en A-CVA-modellen², die veel minder vaak door banken worden gebruikt.

---

¹ Internemodellenmethode: het interne model van een bank voor de berekening van tegenpartijkredietrisico's.

De ECB beschouwt het daarom als dienstig om banken die onder direct toezicht van de ECB staan, handvatten te geven om wijzigingen en uitbreidingen van die modellen te beoordelen en daarbij zo veel mogelijk gebruik te maken van benaderingswijzen die de Europese Bankautoriteit (EBA) al voor andere soorten risico's had gedefinieerd.

3 Wat zijn het CCR en het CVA-risico?

De gids behandelt modellen die worden gebruikt bij de berekening van het CCR (*counterparty credit risk*, tegenpartijkredietrisico) en het CVA-risico (*credit valuation adjustment*, aanpassingen van de kredietwaardering) voor OTC-derivaten en effectenfinancieringstransacties. Daarbij staat het CCR voor de verwachte positie (*expected exposure*) van een bank ten aanzien van groepen van dit soort transacties in het geval de tegenpartij in gebreke zou blijven. Onder de verwachte positie worden de verwachte vervangingskosten verstaan die de bank moet maken om met een nieuwe tegenpartij een zelfde transactie aan te gaan.

De CVA is een aanpassing voor het verwachte verlies op een dergelijke transactie in het geval een tegenpartij in gebreke blijft. Deze aanpassing blijft niet steeds constant, omdat de kredietwaardigheid van de tegenpartij metertijd kan verbeteren of verslechteren. Het CVA-risico wordt als maatstaf voor het met deze volatiliteit samenhangende risico gehanteerd.

De Verordening kapitaalvereisten (CRR, *Capital Requirements Regulation*) geeft financiële instellingen het recht bij de berekening van hun kapitaalvereisten interne modellen te gebruiken voor het CCR en de geavanceerde methode voor het CVA-risico (A-CVA).

4 Waarom ligt de nadruk op OTC-derivaten en effectenfinancieringstransacties?

De gids legt de nadruk op OTC-derivaten en effectenfinancieringstransacties omdat de positie bij deze producten op een andere manier wordt berekend dan bij een traditionele lening. Bij een traditionele lening staat deze positie grotendeels vast. Bij OTC-derivaten en effectenfinancieringstransacties hangt de risicopositie af van de ontwikkeling van marktrisicofactoren (zoals rente en wisselkoersen) gedurende de looptijd van deze producten. Het feit dat de risicopositie afhangt van de ontwikkeling van marktfactoren maakt het extra ingewikkeld de positieomvang van deze producten te berekenen.

---

² Geavanceerde methode voor het bepalen van het risico van aanpassing van de kredietwaardering: een intern model van banken om het CVA-risico te berekenen.

5 Voor welke banken geldt deze gids?

De meeste banken gebruiken gestandaardiseerde methoden om hun verwachte positie ten aanzien van CCR en hun kapitaalvereisten voor CVA-risico te berekenen. De gids geldt alleen voor direct onder ECB-toezicht staande instellingen die op grond van deel drie, titel II, hoofdstuk 6, paragraaf 6 van de CRR toestemming hebben om de internemodellenmethode te hanteren en voor direct onder ECB-toezicht staande instellingen die op grond van artikel 383 van de CRR een geavanceerde methode voor de berekening van het CVA-risico hanteren.

6 In de gids is sprake van zelfbeoordeling door de instellingen. Welke rol speelt de toezichthouder in dit proces?

Een instelling die onder het directe toezicht van de ECB staat moet bij de beoordeling van de materialiteit van een uitbreiding of wijziging van haar IMM of A-CVA de beoordelingscriteria uit de EGMA volgen. De uitkomst van deze zelfbeoordeling dient aan de ECB te worden gestuurd, die deze vervolgens controleert.

7 Wat zijn OTC-derivaten en effectenfinancieringstransacties?

Derivaten zijn contracten die hun waarde ontleen aan onderliggende financiële data of financiële activa. OTC-derivaten (*over-the-counter*) zijn contracten die direct tussen twee partijen worden verhandeld (en waarover ook onderhands wordt onderhandeld) zonder tussenkomst van een beurs of andere tussenpersoon. Voorbeelden van OTC-derivaten zijn renteswaps en opties op aandelen.

Effectenfinancieringstransacties zijn transacties waarbij effecten worden gebruikt om contanten te lenen of omgekeerd. Een voorbeeld van een effectenfinancieringstransactie is een repo-transactie. Bij een repo-transactie (*repurchase, terugkoop*) worden effecten, bijvoorbeeld obligaties, geruild voor een bedrag in contanten. De ontvanger van de contanten verbindt zich de effecten op een later tijdstip terug te komen.